

Javorniški Rovt

Za Javorniški Rovt je bila pomembna vloga železarne, ki je bila še po drugi svetovni vojni zanimiva glede zaposlitve, kajti zaslužek je bil v njej dovolj dober. Zato so se v železarni zaposlovali delavci iz bližnje ter daljnje okolice in tudi iz Javorniškega Rovta. V železarni so se lahko zaposlile tudi ženske, kar je bilo za tiste čase pozitivno. Seveda so bili v tovarni zaposleni večinoma moški, kajti za ženske v proizvodnji ni bilo primerno. V glavnem so delale v pisarnah in skladiščih ter na drugih lažjih delih. Obratovalni čas je bil na

Železarski obrati na Javorniku, last Bogomira Noč

tri izmene. Iz Javorniškega Rovta do železarne je bila po drugi svetovni vojni samo kolovozna pot in zato smo morali hoditi v službo peš.

Skoraj uro hoda je bilo potrebno, da si pravočasno prišel na delo. Tako je bila v jesenskem in zimskem času ob peti uri zjutraj še tema. Služba se je pričela ob šesti uri. Ker je bila pot do Javornika oziroma do železarne kolovozna, si moral imeti neko razsvetljavo, da si lahko po poti šel normalno. Nekateri so že imeli tako imenovane »karbitarce« na karbid in tudi leščerbe. Najbolj preproste so bile bakle, ki so bile običajno iz smrekovega lesa in na koncu nasekane na drobno, da so laže gorele. Te bakle so bile dolge več kot meter, kar je zadostovalo, da si prišel z njo do Žagarja, od koder je bila cesta že ravna in bolj primerna za hojo. Hiše v Javorniškem Rovtu so bolj na redko postavljene in zato je bilo zjutraj zanimivo videti bakle, ko je vsak od svoje hiše odhajal od doma. Običajno smo se pri sveti Emi pri križu srečali skupaj s tistimi, ki so prišli po drugi poti od Kvadnika. Marsikomu je bakla že pogorela in takrat se je priključil tistemu, ki mu je še gorela. Tako nas je včasih šlo več skupaj ob eni bakli. Seveda je bil spotoma še pogovor, da je bilo vse skupaj bolj zanimivo.

Tako smo hodili včasih v službo v železarno, dokler ni bilo ceste. Potem, ko pa je pričel voziti avtobus, tiste prave družabnosti ni bilo več.